

[Per Hækkerup.]

nes kår, som vi ventilerede, da vi drøftede sagen ved første behandling her i tinget, men jeg tror, at man skal være klar over, at denne velvilje fra oppositionen er temmelig tidsbegrænset i sin karakter.

Jeg vil gerne i denne forbindelse have lov til at citere en enkelt udtalelse eller to fremsat af det ærede medlem hr. Poul Sørensen på de konservatives landsrådsmøde. Det ærede medlem sagde ifølge referat i Børsen om gruppens stillingtagen til folke- og invalidepensionisternes kår:

„Jeg beder landsrådet forstå, at med det konservative folkepartis fortid kan man ikke lige forud for et valg nøjes med regeringens forslag, men måtte overveje fælles satser for hele landet. Derfor var det nødvendigt for os at disponere, som vi har gjort.“

Ja, man ser ligefrem for sig, hvordan det ærede medlem undskylder over for landsrådet, at man er kommet med dette forslag. Man ser over i købet det ærede medlem motivere det med, at nu har regeringen jo foreslået forbedringer, og da der skal være valg om ganske kort tid, er det absolut nødvendigt for oppositionen at komme med noget mere. Jeg må sige, at jeg tror nok, det er blevet opfattet rigtigt af landsrådsmedlemmerne, i hvert fald har de tiltrådt, har jeg forstået, folketingsgruppens stilling i dette spørgsmål.

Jeg tror også, at landsrådsmødet har været klar over, at man skulle lægge lige så megen vægt på en anden udtalelse af det ærede medlem hr. Poul Sørensen på landsrådsmødet om dette spørgsmål. Det ærede medlem sagde nemlig — stadig ifølge Børsen —:

„Venstre og konservative har skabt deres egen politik, og der bliver ikke ændret en tøddel i den.“

Nu er det et spørgsmål, hvor meget en tøddel er, naturligvis, men jeg tror nok, man skal lægge i det ærede medlem hr. Poul Sørensens udtalelse her, at denne politik står fast; og at man så samtidig har lavet det lille taktiske sidespring under hensyn til, at der skal være valg den 15. november, bør folke- og invalidepensionister med andre lægge mærke til. Det er ganske klart, at man fastholder den linje, man har skitseret i fællesprogrammet, som betyder, at man

ikke vil lade de stigende indkomster i staten afsætte sig i stigende udgifter, heller ikke selv om disse stigende udgifter vil betyde forbedringer og udbygninger af den sociale lovgivning, som man udtrykkelig siger man vil have koncentreret om de særlig nødstedte og trængende.

Jeg tror derfor, at vi må regne med som realistisk, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen har ret; når valget er overstået, vil venstre og de konservative, hvis de får magten, have gennemført deres politik, fortsætte deres sociale og beskæftigelsesmæssige nedskæringspolitik som skitseret i fællesprogrammet.

Hvis jeg må vende tilbage til det ærede medlem hr. Axel Kristensen, så proklamerede det ærede medlem i sin førnævnte tale følgende:

„Vi må have et systemskifte nu, for vor egen og for hele verdens skyld.“

Jeg har på fornemmelsen, at det ærede medlem er blevet grebet så meget af sin egen tale, at han, selvfølgelig på sit partis vegne, har indladt sig på, skal vi kalde det en mild overdrivelse, når han ligefrem mener, at hele verdens fremtid afhænger af, at hans parti og de konservative igen kan danne regering i Danmark. Men det ærede medlem har ret i, at vi står over for et valg. Vi står over for et valg imellem, om vi skal fortsætte med det nuværende styre eller vi skal have et systemskifte. Valget står mellem to opfattelser.

På den ene side står et styre, der vil fortsætte den nuværende økonomiske politik og finanspolitik. Ingen kan bestride, at vi i de sidste 3 år har oplevet en usædvanlig fremgang i dansk økonomi. Produktion og beskæftigelse er steget som aldrig før. Eksporten er vokset rekordagtigt. Opsparing og investering har nået nye højder. Forbruget er også gået op, og i takt med produktionsstigningen er mere end 100 000 flere kommet i beskæftigelse, så arbejdsløsheden er dalet til det laveste niveau, vi har haft i flere generationer. Og hele denne fremgang er foregået samtidig med, at priserne er blevet holdt i en relativ ro, der fremtræder som en klar modsætning til den prisstigning, vi i øvrigt har oplevet i årene efter krigen. Opgaven fra 1957, at rette valutastillingen op, er løst, og løst i en sådan grad, at vi i dag har en valutareserve som